

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 17.

24de april 1892.

18de aarg.

Missionær J. O. Grefsrud

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksp. leverses det for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibehistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stjernens beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

¶¶¶ 94 c.

Forrige gang hørte vi om Jesu korsfæstelse og om hans tre første ord paa korset. Kan du nu sige, hvad tid paa dagen det var, i hvilken Jesus talte disse ord? Hvorledes kan du vide, at det var om formiddagen? Hvad hændte ved middagstid? Hvor længe varede det, spænd Jesus igjen talte? Hvad sagde han da? Hvem taler han her til? Og hvad siger han Gud har gjort? Havde Gud virkelig forladt ham? Hvorledes kan han da tale, som han gjør? Følte Jesus da virkelig, hvad det vil sige at være forladt af Gud? Hvorfor maatte han føle dette? Har vi fortjent at være forladte af Gud? Hvorfor har vi fortjent det? Men hvad har nu Jesus forhvervet for os derved, at han led denne kval? Hvad sagde Jesus derefter? Var der nogen, som vilde give ham at drikke? Gav man ham nogen læskedrik? Hvad gav man ham? Blev tørsten slukket derved? Hvorfor vilde man altsaa give ham eddike? Hvad sagde Jesus, da han havde faaet eddiken? Hvad var det, som var fuldbragt? Men skulde ikke Jesus baade lide og dø for at fuldbringe sin forsonergjerning? Døde han da ogsaa paa korset? Hvad staar derom i vor fortælling? Hvem overgav han sin sjæl til?

Var nu alt fuldbragt? Hvilke tegn var det, som stede ved Jesu død? Hvorfor tror du, forhængt mellem det hellige og allerhelligste splittedes? Svar: Det allerhelligste var det sted, hvor Gud vilde aabenbare sig for israels folk. Men dette var ved forhængt stilt fra det hellige, som igjen var adskilt fra forgaarden, saa at ingen anden end hyperstepresten kunde gaa derind, og det kun en gang om aaret. Derved at forhængt splittedes ved Jesu død skulde betegnes, at der nu ikke længere skulde være nogen skilsmisse mellem Gud og menneskene, men at alle ved Jesus kunde have fri adgang til ham.

Hvad var det, jøderne bad om, forat de kunde

tage legemeerne ned af korsene før sabbaten? Sit de lov til dette? Blev ogsaa Jesu ben knuste? Var ikke dette betegnet forud i det gamle testamente? (Se 2 Moseb. 12, 46). Hvad gjorde stridsmændene med Jesus, da de fandt, han var død? Hvad spød ud af saaret? Var ogsaa det forudjagt, at man skulde handle saaledes med ham? (Læs Esch. 12, 10).

Om aftenen.

Sagte solen glider
Med bag fjeldets rand,
Stygger langsomt strider
Over hav og strand.

Mørket overfalder
Nu den trætte jord,
Og til hvile kalder
Hver, som paa den bor.

Ogsaa jeg til hvile
Vil mig lægge ned.
Gud, din engel smilte
Med til mig i fred.

Træt af dagens byrde
Faar jeg hvile ud,
Bogt mig, gode hyrde,
Stjærm mig, kjære Gud.

Gulliver.

Den reddede slavegut.

Mellem Atlanterhavet og den mexikanske havbugt ligger den frugtbare halvø Florida. Den er nu en af vore forenede stater, men dengang var fortælling fandt sted, var den endnu i spaniernes besiddelse.

En blodig krig havde engang fundet sted mellem Floridas hvide indbyggere og seminoerne, en indianerstamme, som fra ældgammel tid havde boet i disse egne og mente sig at have eneret til halvøens prægtige skove og store sletter. Med dødeligt had betragtede seminolerne de fremmede, der forlængst havde taget store landstrækninger i sin besiddelse og levede som rigmænd paa sine

plantager, som de dyrkede ved hjælp af neger-slaver.

Der var netop sluttet en foreløbig fred mellem de to modstandere. Ikke langt fra den brede flod, som ifølge overenskomsten skulde danne grænsen mellem seminolernes og de hvides landomraade, havde spanieren Don Sebastiano de Djeda sin plantage. Han var en mild, medgjærlig mand, og indianerne havde aldrig haft grund til at optræde fiendtlig mod ham; medens de omliggende plantager gang paa gang var udsatte for overfald af de vilde, havde seminolernes høvdinge forbudt sine krigere at nærme sig Djedas eiendom. Sjønt Sebastiano aldrig havde gjort de indfødte noget ondt, var deres opførsel alligevel saa paafaldende, at de maatte have en særegen aarsag dertil, og selv mente han, at grunden maatte være at søge i følgende tildragelse.

For en del aar siden, før endnu indianerkrigen var udbrudt, havde han været ude paa jagt efter en jaguar, som havde anrettet ødelæggelser blandt hans kvæg. Han ledsagedes af nogle negre, skjønt han vidste, at de vilde løbe sin vej og kaste sine geværer til jorden, straks de fik øie paa jaguaren. Han havde allerede længe arbejdet sig frem gennem den tætte skov uden at opdage spor af robdyret og havde netop sat sig ned under et stort træ for at tage sig en stunds hvil, da med engang hans hunde blev urolige.

Han lod negrene holde hundene, medens han undersøgte sit gevær, gjorde sig skydsfærdig og derpaa trøb frem mellem bukkene.

Pludselig fik han paa den anden side af en liden aabning i skoven øie paa en indianer, som sneg sig fremover med tydløse trin; han var rustet med bue og pile, og havde netop en pil paa buestrengen, færdig til skud. Straks efter stansede han ved foden af et mægtig træ, saa op og i næste øieblik hvinede en pil gennem luften. Djeda vendte sit blik i den retning, som pilen havde taget,

og fik øie paa en stor jaguar, der stod færdig til at styrte løs paa den vilde; dennes pil havde blot let saaret det farlige dyr og derved bragt det i høieste raseri.

Indianeren var fortabt, hvis ikke Djedas kugle traf sikkert. Som et lyn hævede han geværet til skulderen og skydede.

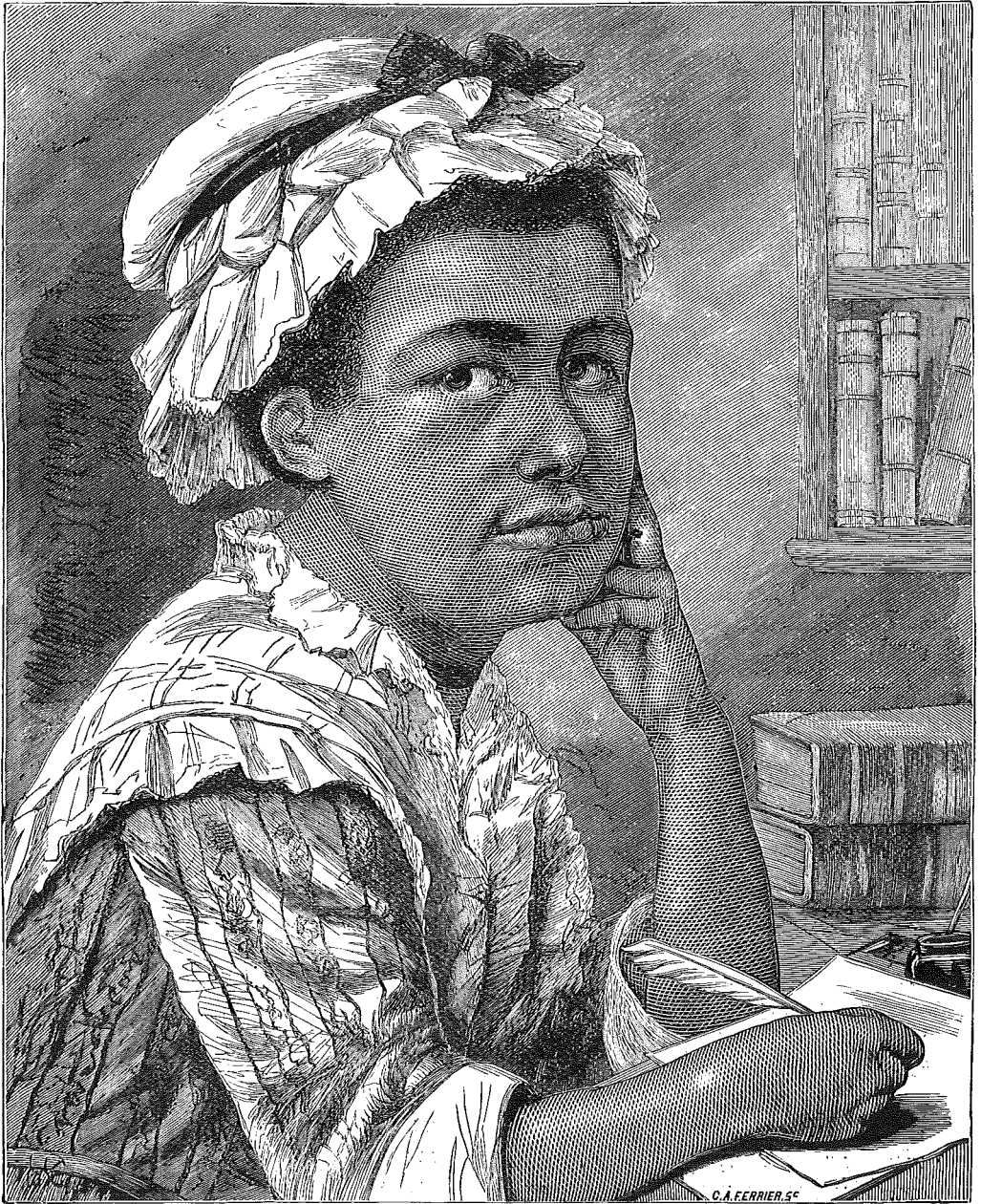
Den vilde, som hidtil havde troet sig alene, udfødte et gennemtrængende hyl, der skulde betyde baade kampraab og seiersraab, og sprang nogle skridt tilbage; det store dyr styrte fra den gren, hvorpaa det havde siddet, livløst til jorden. Seminolen havde atter sin bue færdig til skud, men sænkede den snart igjen; thi jaguaren var og blev død. Djeda var en udmærket skytte og havde sendt den en dødbringende kugle.

Da han traadte frem, blev indianeren en stund staaende og stirre paa ham; men snart nærmede han sig, greb den hvides haand og trykkede den mod sit hjerte.

„Du har reddet mit liv, hvide mand“, sagde han; „jeg var som en blind, da jeg afflød pilen. Jeg fandt dyret pludselig uden at have søgt det, og dette gjorde mig blind i min iver. Dit ildrør har dræbt det. Det vilde have sønderrevet mig. Hav tak!“

Djeda trykkede glad seminolens haand. Negrene kom samtidigt styrte til og jublede over det skudte dyr, som deres herre havde vanskeligt for at beskytte mod hundenes raseri. Man gav sig straks ifærd med at flaa jaguaren, og da Djeda vilde se sig om efter indianeren, var denne forsvunden;

Siden havde han ikke seet ham; men det indtrufne kom til at blive af stor betydning for Djeda og hans plantage. Den indfødte var nemlig høvding for den stamme, som havde slaaet sig ned ikke langt fra plantagen. Djeda antog, at det var stammen over at have gjort et saa daarligt skud, som havde bragt den vilde til saa snart og stille at lifte sig bort, og det faldt ham ikke ind, at seminolen vilde komme til at føle taknem-

Regerpigen Jilts.

Sandstorm i ørtener.

melighed i fremtiden for det skede; men det var saa paafaldende, at hans plantage aldrig blev udsat for overfald, saa han tilsidst ikke kunde andet end sætte det i forbindelse med det reddende skud. Som følge deraf talte man i de dage ofte derom, og mere end en gang sagde Don Sebastiano til sin søn Rodrigo: „Ja, der kan du se, min søn, hvilket dybt indtryk en velgjerning kan gjøre selv paa en raa sjæl. Undlad derfor aldrig at benytte enhver anledning til at vise en hjærlighedstjeneste. Visnok hører man ofte blot utak, men det bør ikke afholde os fra at hjælpe andre. Jeg handlede dengang mere til min egen fordel end til seminolens, og alligevel har det gjort saadant indtryk paa ham og har befriet os fra et fiendskab, som kanske kunde have kostet os alle livet.“

„Ak, jeg er saa ræd for, hvorledes det er gaaet Kastillo og hans familie“, bemærkede med et suk Rodrigos mor, en blid, venlig dame, som med ængstelse tænkte paa den nævnte familie, med hvem de levede paa venstabelig fod.

Ojeda svarede ikke; han følte selvbevidelse, fordi han ikke havde tænkt mere paa sine venner; men veien var temmelig lang og ikke uden fare; thi den førte gennem skove over en flod, som brimlede af alligatorer. Han besluttede imidlertid at reise afsted og begav sig ivei allerede næste morgen, ledsaget af fire negre, som bar mad og andet, som de kunde faa brug for underveis.

Reisen til Kastillos plantage medtog to dage, naar man tog den ligeste, men rigtignok ogsaa mest anstrengende vei gennem de store skove med sit væv af slyngplanter. De naaede lykkelig og vel frem, men det var et sørgeligt syn, som mødte dem, da de stod foran den fremmede plantage. Bygningerne var nedbrændte og alt muligt saa i bund og grund ødelagt, at man skulde have vanskeligt for at tro, at en flittig og

dygtig spanier havde tilbragt aarrækker paa dette sted. Strækkeligt af alt var dog synet af en del menneskelige benrader, hvis kjød sværme af aadselfugle havde afgnabet, saa intet andet var at se end de hvide ben.

Ojeda stod med foldede hænder paa dette ødelæggelses sted. Store taarer strømmede ned fra hans øine. Han raabte, han affyrede sit gevær, men intet spor af levende mennesker var at opdage.

„Er det muligt, at ikke en eneste skulde have reddet sig?“ sagde han og begyndte at gennemsnøge plantagens omgivelser. Han raabte utallige gange navnet Kastillo ind i skoven, og hans negre affyrede det ene skud efter det andet, men en uhyggelig dødsfilhed omgav dem. Det syntes, som om ikke et eneste levende væsen var undsluppet fra blodbadet.

Til sidst hendrog dog en af deres hunde dem i en bestemt retning, og da de fulgte efter, fandt de liget af en negerkvinde, som først uhyg maatte være død. En mulatgut, som laa ved siden af, viste endnu tegn til liv. Barnet saa ud til at være en 4-5 aar gammelt. Saavidt man kunde forstaa, var det ikke andet end sult, som feilede barnet, og da man havde faaet lidt mad og drikke i det, begyndte det at komme til kræfter igjen, saa det endog med nogle ord kunde fortælle om, hvorledes indianerne havde overfaldt plantagen, som de havde sat ild paa, og dræbt „masa“ og hans mor og mange andre.

Snart tiltraadte Ojeda og hans mænd tilbagereisen, idet de selvfølgerlig tog med sig den stakkels lille mulat. Dennes ansigt var ganske som en negers med flad næse, tykke læber, blændende hvide tænder og kruset haar; alene hans brunlig gule farve viste, at han ikke helt ud kunde være en neger, men maatte have en far af europæisk æt.

(Fortsættes.)

Negerpigen Fillis.

(Se billedet paa side 132.)

For mange aar siden kom en ung engelsk frue, som kort forud havde bosat sig i Amerika, til at være tilstede ved et slavemarked i Boston. Det oprørte hende inderst i hjertet at se alle disse stakkels slaver, mænd, kvinder og børn, bydes tilsalgs som andet kvæg. Redbøiet vandrede hun gennem de folkefulde gader, sukkende fra dybet af hjertet: „Herre, hvor længe? Hvor længe skal en saadan uretfærdighed finde sted?“

Tilfidsst fæstedes hendes blik ved en liden grædende sort pige, som syntes at være mellem seks og syv aar gammel. Moderen var nylig reven fra hendes side og ført til en langt bortliggende del af landet. Den lille skjalv af angst, hvergang en kjøber betragtede hende med prøvende blitke eller tog haardt i hendes smaa spæde lemmer. Hendes angst rørte den unge frue, og hun kjøbte barnet.

Med kjærlig behandling blev den lille Fillis snart som hjemme i de nye forhold, hvorunder hun kom, og hun fattede stadig mere og mere hengivenhed for sin eierinde; thi ogsaa hos slavebørn findes ligesom hos frie børn kjærlighed.

Den unge frue tænkte først at oplære Fillis til tjenestepige, men da hun merkede hendes store begavelse, besluttede hun at give hende en rent anden opdragelse, og lærte hende selv at læse.

Den lille pige kunde ikke et ord engelsk, da hun kom der i huset, men alligevel gik ikke meget lang tid hen, førend hun endog med lethed kunde læse i sin engelske bibel. Hendes milde, taalmodige og tjenstvillige sind gjorde hende ogsaa elsket af alle, med hvem hun kom i berøring.

Hun kunde ikke huske stort fra Afrika, og naar talen faldt paa hendes hjemland,

svarede hun altid, at hun var glad ved at være kommen bort derfra, da hun der ikke vilde have lært noget.

Efter som Fillis voksede op, udvikledes hun stadig mere og mere i enhver henseende og betragtedes af husets venner som et medlem af familien; som følge heraf blev hun ogsaa indbudt til de familier, som hendes frue omgiktes. Men saa langt fra at blive stolt ved dette, viste hun altid et ydmygt og stille væsen og glemte aldrig, at hun havde været en liden fattig slavepige.

I fjortenaarsalderen begyndte hun at nedskrive sine tanker paa vers og vedblev senere stadig dermed til stor glæde for sine omgivelser og dem, som fik læse disse varme, digterisk skjønne udgydelser.

Fillis havde aldrig været sterkt, og hendes helbred begyndte efterhaanden at blive daarligere. Lægerne sagde, at en søreise vilde gjøre hende godt. Som følge deraf blev hun sendt til England, og under sit ophold der fandt hendes efter kundskab tørstende sjæl endnu mere at lære. Efter en tids forløb udkom ogsaa der et hefte af hendes digte tilligemed hendes portræt.

Hun blev i London, indtil hun en dag fik underretning om, at hendes pleiemor laa alvorlig syg; da vendte hun straks tilbage til Amerika for med datterlig kjærlighed at pleie hende til hendes død.

Under resten af sit liv viste Filledes fremdeles altid det samme ydmyge, hellige sind. Hun prisfede af hjertet Gud, som havde løst hende af slaveriets lænker, men fremfor alt, fordi hun havde lært at kjende Jesus og var kommen til troen paa ham. Hun havde ogsaa den dybeste medfølelse med sine stakkels sorte landsmænd, som endnu sukkede under slaveriets aag, og behandlede dette emne ofte paa en gripende maade i sine sange.

(Efter sv. Barn. Tidn.)

L. O. Skrefsrud.

(Med billede.)

Si bringer idag vore læsere et portræt af den norske missionær Skrefsrud. Missionær L. O. Skrefsrud er født i Jaaberg i Kristians amt 1840 af fattige forældre, og uddannet ved missionskolen i Berlin. Her blev han kjendt med en danskf ved navn Børresen, og disse to enedes om at gaa sammen som missionærer til hedningerne. De tog veien til Ostindien og fik her høre om et vildt bjergfolk, santalerne, som beboede det saakaldte Santalistan ved Himalajafjeldens sydlige afheld. Efter at have besluttet sig til at prædike evangeliet for dette folk, drog de did, byggede sig en hytte blandt de vilde menneskeædere og lagde sig efter at lære deres sprog. Ved overordentlig taalmodighed og udholdenhed lykkedes det dem at vinde santalernes tillid og hengivenhed, og da de var blevne sproget saavidt mægtig, at de kunde prædike den kristne lære blandt dem, blev hedningerne saa grebne af kristendommen, at de i hundrevis gik over til den. Efter saa aars forløb talte den kristne menighed i Santalistan over 6000 medlemmer, og deres antal vokser stadig. Da Skrefsrud 1882 var hjemme i Norge for at vække sansen for Santalmissionen, blev han viet til prest.

Sandstorm i ørkenen.

(Se billedet)

De store karavaner eller handelstog er udsatte for mange lidelser og farer paa sine lange reiser gennem ørkenen. Det virkelige hav med sine bølger og storme frembyder ikke flere farer for den reisende end dette sandhav med sine orkaner og sin glødende sol.

Karavanernes farligste fiende er sandstormene; det hænder undertiden, at disse sætter sandmasserne i bevægelse ligesom store havbølger eller bringer dem til at hvirvle iveiret som taarnhøje søiler. De reisendes lidelser under en saadan sandstorm er ubefrivelige. Luften er aldeles opfyldt af støvskyer, saa at man ofte ikke kan se et par skridt foran sig, og samtidig stiger heden i overordentlig høi grad. En reisende iagttog engang en sandstøile, som var 200 fod høi, og hvis varme kunde føles paa 50 skridts afstand.

I aaret 1805 blev en karavane paa 2000 mennesker ødelagt af en sandstorm, og man kan hyppig i ørkenen støde paa ben og hovedskaller af mennesker eller kameler, og endog undertiden store sandhøie, hvorfra hundreder af hvibblege benrangler rager frem — levninger af mennesker, heste og kameler, som er blevne overraskede af døden.

Billedgaade.

Opløsning paa billedgaaden
i nr. 15.

Megen søvn gjør ingen
fløg.

